

Tereza Kale

STARA NOĆ

Uvuče se strah pod ono rebro pozajmljeno
I natapa bol ko krv kad iz mene kapllje
Teške reči što um ih iskopa, duh nam lome
Dan što je skupio osmeh širi se kroz strepnju
U očima starost i ruke se od straha tresu
Sve se vidi u pogledu.

PROLEĆE

Bela boja prekriva je celu.
Kao kreč preliva se pod njenom suknjom
Noge joj drhte i tone, polako
Ništa ne boli, prepustila se snu zlatnom.

Samo je prosula mrak po selu.
Šolja je pukla pod njenom rukom
I prsti joj šapću – ne slušaj je.
Nije se ranila tim laganim padom.

Latice trešnje joj se lepe po čelu
Znoj se meša sa suzama
Pije ih žedno i smeje se zajedno
Sa drvećem i krošnjama visokim.

Stablo joj umiva kožu svelu
Od sunca i vetra što duva
Sama dok stoji i topi, polako
Osećaj onaj kojim se voli.

VAKUUM

Beli mag bezrealnosti moje
Slupane kroz vodene boje
Isctane na betonu.

Gorska vila bezrealnosti tvoje
Smeh preglasan to je
Odzvanja šumskim tišinama.